

Sygn. akt II K 145/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Brodnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Redmerska-Górna
Protokolant:	st.sekr.sądowy Krzysztof Żuchowski

w obecności Prokuratora /

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2018 roku

sprawy W. M. s. Z. i J. z domu S.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 13 września 2016r. do 26 marca 2018r. w m. S., gmina O., woj. (...) - (...), uchylał się od płacenia renty alimentacyjnej na rzecz małoletniego syna M. M. w wysokości 400 złotych płatne miesięcznie, zasądzonej wyrokiem Sąd Okręgowy w Toruniu, z dnia 29.04.2013r, sygn. akt I C 275/13, czym naraził w/wymienionego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk i 209 § 1a kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka

I/ ustalając, że oskarżony W. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu z tym, ustaleniem, że stanowi on występki z art. 209§1a kk oraz że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na mocy art. 66§1 i 2 kk i art. 67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

II/na mocy art. 67§3 kk w zw. z art. 72§1 pkt 3 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonywani ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie syna M. M.;

III/ zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej, a wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. Akt II K 145/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2013r. w sprawie I C 275/13 prawomocnym z dniem 20 maja 2013r. zasądził od W. M. na rzecz małoletniego syna M. M. rentę alimentacyjną w kwocie 400 zł miesięcznie

płatną z góry do dnia 10. każdego miesiąca do rąk przedstawiciela ustawowego – matki T. M., poczynając od daty prawomocności wyroku z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

/dowód: odpis wyroku k. 35/

Małoletni M. M. zamieszkuje wraz z matką T. M..

W. M. po rozwodzie zamieszkał w pomieszczeniu gospodarczym obok domu zajmowanego przez byłą żonę i dziecko.

Przez okres około 3 lat oskarżony wywiązywał się systematycznie z obowiązku alimentacyjnego, po czym zaprzestał. T. M. zgłosiła sprawę do komornika sądowego. Egzekucja okazała się bezskuteczna. W dniu 12 września 2017r. T. M. złożyła wniosek o ustalenie prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego na rzecz dziecka. Decyzją z dnia 18 października 2017r. zostało przyznane świadczenie z funduszu alimentacyjnego w kwocie 400 zł na M. M. na okres od 29 kwietnia 2017r. do 30 września 2018r.

W. M. początkowo utrzymywał kontakt z synem. Przekazywał mu okazjonalnie drobne pieniądze, rozmawiał z synem, spędzał z nim czas. Z upływem czasu kontakty te stawały się coraz bardziej sporadyczne.

T. M. sama utrzymuje syna. Utrzymuje się wraz z dzieckiem z zasiłku rodzinnego w kwocie 124zł, dodatku do zasiłku – 69 zł za dojazdy płatne w roku szkolnym, alimentów z funduszu alimentacyjnego – 400 zł, świadczenia z programu 500+. T. M. korzysta również z pomocy społecznej Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w O. .

M. M. jest uczniem Technikum w R.. Nie korzysta z dodatkowo płatnych zajęć czy korepetycji. Jest pod stałą opieką okulisty, nosi okulary.

T. M. zamieszkuje z synem w domu po jej rodzicach. Sama ponosi wszystkie koszty utrzymania . Gdyby nie otrzymywała alimentów z funduszu alimentacyjnego nie byłaby w stanie zaspokoić podstawowych potrzeb życiowych syna.

/dowód: zawiadomienie k. 1-2

zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 3

zeznania T.M. k. 20, 58v., 173v. - 174

decyzje k. 24-27, 69-74

pisma z GOPS k. 32 – 33, 102-107

informacja od Komornika Sądowego k. 36-41, 108-113, 116-119/

W. M. w okresie od 26.02.1997r. Do 12.09.2016r. Zarejestrowany był w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna. W dniu 13 września 2016r. Nie stawił się w PUP w wyznaczonym terminie, nie zawiadomił w terminie 7 dni o przyczynie niestawiennictwa wobec czego został wyrejestrowany.

W. M. nie posiada żadnego majątku. Nie korzysta z pomocy społecznej.

W. M. nie ma stałej pracy. Utrzymywał się z prac dorywczych . Osiągane dochody wystarczały mu wyłącznie na bieżące wydatki.

Pod koniec maja 2018r. przeszedł operację przepukliny. Od wyjścia ze szpitala mieszka u syna A. M..

/dowód: informacje z PUP k. 5-8, 81-93

zaświadczenie k. 42

informacja z US k. 54 – 56

informacja z GOPS k. 63

notatka k. 114, 134/

W. M. jest osobą niekaraną. Skazania widoczne w karcie karnej uległy zatarciu.

/dowód: karta karna k. 44-45/

Oskarżony W. M. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 49). Na rozprawę oskarżony nie stawiał się, będąc o terminie zawiadomiony prawidłowo.

Sąd dał wiarę zarówno wyjaśnieniom oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i zeznaniom świadka T. M., albowiem są one jasne i rzeczowe, znajdują ponadto odzwierciedlenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Walorem wiarygodności Sąd uznał również dowody z dokumentów, albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich w żadnej części.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał w sposób niewątpliwy, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Jednocześnie Sąd przyjął, iż czyn którego oskarżony się dopuścił wyczerpuje znamiona występku z art 209 § 1a kk.

Sąd uznał, że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości. Oskarżony jest osobą niekaraną (skazania widoczne w karcie karnej uległy zatarciu (art. 107 § 4 kk), jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy tryb życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Oskarżony nie kwestionował okoliczności popełnienia zarzucanego czynu.

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności dotyczących sprawy Sąd uznał, iż zachodzą wszystkie przesłanki wskazane w art. 66 § 1 i 2 kk warunkujące dopuszczalność instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Sąd stanął na stanowisku, iż w tej sytuacji wymierzenie oskarżonemu kary nie jest niezbędne, przyjmując jednocześnie, iż pomimo umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni w przyszłości przestępstwa. Sąd postanowił dać oskarżonemu szansę na poprawę i skorzystać z dobrodziejstwa, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd uznał, że okres próby wynoszący 2 lata będzie wystarczający dla pozytywnego przeprowadzenia procesu resocjalizacji oskarżonego oraz skutecznie odwiedzie go od popełniania przestępstw. W ocenie Sądu świadomość, iż warunkowo umorzone postępowanie może być podjęte, daje gwarancję tego, że oskarżony przemyślał popełniony czyn i nie wejdzie więcej na drogę przestępstwa.

Wzmocnieniem powyższego w ocenie Sądu będzie zobowiązanie oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia ba utrzymanie syna M. M..

Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 624 § 1 kpk.

Z brzmienia powołanego przepisu wynika, iż zasadą w postępowaniu karnym jest obciążanie osoby winnej popełnienia przestępstwa kosztami sądowymi, albowiem przyczyniła się one do ich powstania. Zgodnie z tym przepisem Sąd może jednak zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Zdaniem Sądu w

przedmiotowej sprawie mamy do czynienia właśnie z taką sytuacją. Oskarżony nie pracuje, jest po operacji, pozostaje na utrzymaniu syna.

Z.

(...)

B-ca (...)